

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **A. A. K.**, zast. Mgr. Umarem Switatem, advokátem, se sídlem Dědinova 2011/19, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **O. R.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2021, č. j. MV-50658-4/OAM-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 9. 2023, č. j. 32 A 21/2021-63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „správní orgán prvního stupně“) usnesením ze dne 5. 2. 2021, č. j. CPR-24961-14/ČJ-2020-930310-V214, zastavila řízení o žádosti žalobce o vydání nového rozhodnutí, kterým se podle § 122 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 1. 8. 2021 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění.

[2] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Krajský soud předně konstatoval, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů. V té souvislosti připomněl, že skutečnost, že žalobce se závěry žalovaného nesouhlasí, napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným nečiní.

[5] Dále se krajský soud věnoval námitkám směřujícím proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu. Připomněl, že správní orgány svá rozhodnutí postavily zejména na tom, že vztah žalobce a O. R. (dále jen „družka“) nelze hodnotit jako trvalý ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a tudíž stěžovateli nelze přiznat postavení rodinného příslušníka občana EU, a nelze ani vydat rozhodnutí podle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti krajský soud také připomněl, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. musí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, tedy ke dni 3. 5. 2021. Právě k tomuto datu je třeba posuzovat trvalost a kvalitu vztahu žalobce a jeho družky. Krajský soud s poukazem na obsah správního spisu shrnul, že se seznámili v listopadu 2019 a nějaký partnerský vztah mezi nimi existoval pravděpodobně nejpozději v březnu 2020, kdy se měl žalobce přestěhovat k družce. Sdílení společné domácnosti však bylo prokazatelně doloženo až ke dni 1. 6. 2020, jelikož od uvedeného dne žalobce uzavřel nájemní smlouvu se synem družky. Partnerský vztah tedy v době vydání napadeného rozhodnutí trval relativně krátkou dobu přibližně jednoho roku a z předložených podkladů ani výpovědí žalobce a jeho družky nevyplývala žádná zásadní citová vazba ani žádné společné plány do budoucna. Krajský soud tudíž ve shodě s žalovaným shledal, že jejich vztah nedosahoval požadovaného trvání ani kvality na to, aby jej bylo možno považovat za trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, ve smyslu požadavků vyplývajících z § 15 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, byť současně nebylo sporu o tom, že žalobce a jeho družka sdílí společnou domácnost, jak také zákon v uvedeném ustanovení vyžaduje.

[6] K čestným prohlášením přátel žalobce, jimiž prokazoval trvalost vztahu s družkou, krajský soud uvedl, že tyto nelze použít jako důkaz, neboť zákon o pobytu cizinců, který je nutno považovat za zvláštní zákon vůči správnímu řádu (tedy i vůči jeho § 53 odst. 5), možnost předložení čestného prohlášení k prokázání splnění zákonných podmínek výslovně neumožňuje. Současně krajský soud poukázal na to, že čestná prohlášení jsou z období měsíců červenec a srpen 2020, kdy vztah žalobce a jeho družky trval pouhých několik měsíců. I z uvedeného důvodu tato čestná prohlášení nemohla dosvědčit trvalost partnerského vztahu. Podle krajského soudu by na situaci nic nezměnily ani výslechy osob, které čestná prohlášení učinily, neboť vztah žalobce a jeho partnerky neprošel v době rozhodování správních orgánů časovým testem trvalosti jejich vztahu. Krajský soud tak neshledal potřebu provedení dalšího dokazování výslechy osob, které učinily zmíněná čestná prohlášení, či provedením další pobytové kontroly, jak také žalobce požadoval, neboť skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně.

[7] Krajský soud dále připomněl, že splnění podmínek vyplývajících z § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců prokazuje cizinec. Stěžovatel tedy nesl důkazní břemeno a bylo na něm, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení předloží. V daném případě tak nebylo na správních orgánech, aby obstarávaly další důkazy, popřípadě poučovaly žalobce o nutnosti předložit další důkazy, jimiž by svá tvrzení prokázal. Žalobce měl v průběhu řízení možnost uvést ke svému vztahu s družkou vše potřebné jak písemně, tak i v rámci svého výslechu.

[8] Závěrem krajský soud uvedl, že napadené rozhodnutí nezasahuje nepřiměřeným způsobem do soukromého a rodinného života žalobce, neboť jeho vztah s družkou nebylo možné považovat za trvalý, a tedy ani za vztah rodinný. Krajský soud připomněl, že předpokladem pro převážení na stranu práva na rodinný a soukromý život je prokázání

pokračování

dlouhodobosti a charakteru žalobcových vazeb na území České republiky. Nadto žalobcem vznesené námitky v této otázce shledal krajský soud za obecné. Krajský soud uzavřel, že při neprokázání existence kvalifikovaného rodinného vztahu s občanem EU nelze napadené rozhodnutí považovat za nepřiměřené svými dopady do žalobcova práva na rodinný a soukromý život.

III.

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti ve prospěch přijatelnosti kasační stížnosti neuvádí ničeho. Zásadní pochybení spatřuje v tom, že mu správní orgán v předcházejícím řízení uložil správní vyhoštění v době, kdy měl na území České republiky trvalý a vážný partnerský vztah. Stěžovatel současně má za to, že v nynějším řízení doložil doklady prokazující rodinné soužití se svou družkou. Přestože žalovaný rozporoval trvalost tohoto vztahu, neprovedl navržené důkazy svědeckými výpověďmi osob, které podepsaly čestná prohlášení dosvědčující délku, kvalitu i intenzitu rodinného soužití stěžovatele s jeho družkou. Správní orgány podle stěžovatele měly navrhované svědky, stěžovatele a jeho družku vyslechnout, případně je konfrontovat s dalšími provedenými důkazy. Návrh k provedení důkazu je podle stěžovatele možné odmítnout pouze za předpokladu, že tvrzená skutečnost nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, nebo pokud důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, která jím má být prokázána. Stěžovatel namítá, že bez provedení navržených důkazů nelze považovat zjištěný stav za úplný a dostatečný. Krajský soud se podle něj měl primárně zabývat tím, proč došlo k nezákonnému zkrácení stěžovatelových procesních práv.

[11] Stěžovatel trvá na tom, že již ke dni 3. 5. 2021, tedy v době vydání napadeného rozhodnutí, měl se svou družkou trvalý a vážný rodinný vztah, který nepřetržitě trvá. Argumentaci spočívající v tom, že vztah neprošel dostatečným časovým testem, považuje stěžovatel za tendenční, neboť v zákoně není ani orientačně stanovena určitá požadovaná délka vztahu. Skutečnost, že se stěžovatel a jeho družka dostatečně nevyjádřili k vzájemným citům a společným plánům do budoucnosti, je třeba přisuzovat jejich introvertní povaze.

[12] Napadené rozhodnutí je podle stěžovatele nezákonné a nesprávné. Při jeho vydání došlo k porušení § 3 správního řádu, neboť nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nepřiměřeně také zasahuje do jeho soukromého a rodinného života, neboť mu brání ve sdílení rodinné domácnosti na území České republiky. Správní orgány přitom zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života nezkoumaly a zaměřily se pouze na zpochybnění jeho postavení jako rodinného příslušníka občana EU. Ani krajský soud nezohlednil všechny žalobní námitky, kterými stěžovatel brojil proti procesnímu pochybení správních orgánů, a také vycházel z nedostatečně zjištěného stavu. Uplatněné námitky pouze zrekapituloval, aniž by k nim zaujal přezkoumatelné vlastní stanovisko.

IV.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatel nepředkládá žádné nové námitky a rozsudek krajského soudu napadá pouze skrze tvrzení o pochybení

žalovaného. Proto žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí a zejména na napadený rozsudek, který se námitkami zabýval. Kasační stížnost proti závěrům soudu nenabízí věcnou polemiku. Napadený rozsudek podle žalovaného namítanými vadami netrpí.

V.

[14] Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného doplňuje, že obsahem správního spisu bylo prokázáno, že v době rozhodování správních orgánů mezi ním a jeho družkou existoval vztah citový a vážný. I nadále spolu sdílejí domácnost a plánují společnou budoucnost v České republice, uzavření manželství a narození dětí. Stěžovatel opětovně poukazuje na neprovedení navrhovaných důkazů k prokázání existence trvalého intenzivního soužití a na nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, což ve svém důsledku znamená rozbití funkčního rodinného soužití. Stěžovatel namítá, že byl zkrácen na právu na spravedlivý proces.

VI.

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti. Ta byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[16] Podmínkou věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, v nichž v řízení před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti (jako neurčitého právního pojmu) a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39. Na tam uvedené závěry kasační soud nyní pro stručnost odkazuje.

[17] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu těchto judikатурních závěrů Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nedovodil a jak již výše uvedeno, ani stěžovatel ničeho v tomto směru v kasační stížnosti netvrdil. Stěžovatel namítá nedostatečně zjištěný stav věci a v souvislosti s tím brojí proti neprovedení jím navrhovaných důkazů výpověďmi svědků. Trvá na tom, že ke dni rozhodování správních orgánů existoval mezi ním a jeho družkou trvalý partnerský vztah a že vydáním napadeného rozhodnutí došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

[18] Z právě uvedeného nepochybně plyne, že stěžovatel požaduje přezkum napadeného rozsudku, aniž by se měly při posuzování namítaných kasačních důvodů řešit i právní otázky dosud neřešené vůbec či řešené v judikatuře rozdílně, resp. aniž vyplynula potřeba tzv. judikатурního odklonu od výkladu přijímaného v otázkách stěžovatelem nastolených, nebo aniž by krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu a jeho rozhodnutí by tak mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud nezjistil žádné pochybení té intenzity, jež by nasvědčovalo závěru, že stěžovatelovy výtky mohou mít „širší dopad“ i mimo sféru jeho postavení či mimo jeho vlastní zájmy, jak vyplývá z § 104a s. ř. s. Jinými slovy, důvody přijatelnosti kasační stížnosti soud neshledal.

pokračování

[19] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že napadený rozsudek nepovažuje za nepřezkoumatelný z důvodu nevypořádání žalobních námitek. Stěžovatel sice výslovně kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v kasační stížnosti nenamítá, v kasační stížnosti však brojí proti nevypořádání všech jeho žalobních námitek, jimiž brojil proti nedostatečně zjištěnému stavu věci. Stěžovatel však již neuvádí, jaké konkrétní námitky podle něj krajský soud nezohlednil a ani jinak tyto výtky nerozvádí. Nejvyšší správní soud na rozdíl od stěžovatele považuje všechny žalobní námitky za dostatečně vypořádané a (shodně jako krajský soud v souvislosti s namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí) připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp. jak podrobně měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje, aby ho přezkoumal (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/22017-35).

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti také namítá, že spatřuje zásadní pochybení správních orgánů v tom, že zahájily řízení o správním vyhoštění stěžovatele v době, kdy měl na území České republiky trvalý partnerský vztah se svou družkou. Tato námitka však míří proti zcela jinému rozhodnutí, než které bylo v nyní projednávané věci napadeno žalobou, tj. proti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 13. 8. 2018, č. j. KRPC-114726-21/ČJ-2018-020023. Nejvyšší správní soud tudíž pouze pro úplnost a nad rámec potřebného uvádí, že již z data vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je zcela zřejmé, že stěžovateli bylo správní vyhoštění uloženo více než rok před tím, než stěžovatel svou družku vůbec poznal. Jak totiž vyplývá z jeho výslechu i výslechu jeho družky, poprvé se potkali v listopadu 2019. Lze uzavřít, že uvedená námitka se nejen mýlí s předmětem přezkumu, ale navíc nekoresponduje se skutkovými zjištěními, jež vyplývají ze správního spisu.

[21] Další část stěžovatelovy argumentace uplatněná v kasační stížnosti (ale předtím již také v žalobě) směřuje k nedostatečně zjištěnému stavu ohledně toho, že na území České republiky má s občankou Evropské unie trvalý partnerský vztah, a naplňuje tudíž podmínky dané v § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jakož i k nesprávnému posouzení skutkových zjištění týkajících se trvalosti tohoto vztahu.

[22] Judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně dovodila, že aby mohl být cizinec považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (*Za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu*), musí splňovat dvě podmínky - musí mít s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a musí s ním žít ve společné domácnosti. Obě tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Pojem „rodinný příslušník“ je obecně nutno vykládat úzce jako vztahy obdobné vztahům rodinným jako třeba vztah rodiče – děti, prarodiče – děti či vztahy, které se těmto vztahům podobají (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010-63, publ. pod č. 2094/2010 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 25. 9. 2013, č. j. 6 As 30/2013-42). Břemeno tvrzení i důkazní ohledně obou zmíněných podmínek přitom leží na cizinci (srov. např. rozsudky ze dne 5. 1. 2011, č. j. 1 As 109/2010-76, ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35, ze dne 6. 10. 2016, č. j. 7 Azs 75/2016-37).

[23] Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře také vysvětlil, že trvalost partnerského vztahu je možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z jeho předpokládatelného budoucího vývoje a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Při zkoumání trvalosti vztahu, resp. jeho hloubky, je pak třeba trvat na tom, aby mezi sebou partneři měli dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu obdobnou vazbám v rodinných vztazích, zejména v manželství nebo registrovaném partnerství (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 6 Azs 282/2015-27). Rovněž k problematice vztahů založených až v průběhu řízení o správním vyhoštění (což je rovněž stěžovatelův případ) se Nejvyšší správní soud vyjádřil opakovaně (srov. např. rozsudek ze dne 7. 1. 2021, č. j. 8 Azs 228/2020-32).

[24] Krajský soud při posuzování žalobních námitek týkajících se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci ohledně trvalosti stěžovatelova partnerského vztahu ve shodě se správními orgány vyšel ze skutečnosti, že mezi stěžovatelem a jeho družkou pravděpodobně nějaký partnerský vztah existoval nejpozději od března 2020, avšak sdílení společné domácnosti bylo prokazatelně doloženo až od 1. 6. 2020, tj. ke dni uzavření nájemní smlouvy mezi stěžovatelem a synem jeho družky. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tedy k 3. 5. 2021, tudíž tento vztah trval relativně krátkou dobu přibližně 1 roku a nadto ani jeho kvalitu nebylo možné ze stěžovatelem doložených podkladů (nedatovaných fotografií a nedatovaných krátkých zpráv z aplikace WhatsApp) jednoznačně určit. Krajský soud zohlednil i to, že z výsledků stěžovatele a jeho družky nevyplývala žádná trvalejší citová vazba, a že ve výsleších oba uvedli, že nemají žádné společné plány do budoucna. Krajský soud na základě uvedeného dospěl ve shodě se správními orgány k závěru, že vztah stěžovatele a jeho družky nedosahoval nejen dostatečné délky trvání, ale ani takové kvality, aby bylo možné jej považovat za trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, tedy takový, aby bylo možné na stěžovatele nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU ve smyslu shora citovaného § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[25] S těmito závěry se Nejvyšší správní soud shoduje, aniž lze současně dovodit, že by se při posouzení zjištěných skutečností krajský soud odchýlil od výše citované ustálené judikatury, která se již obdobnými otázkami zabývala. Naopak je patrné, že krajský soud zohlednil všechna specifika, k nimž je třeba při hodnocení naplnění podmínek výše uvedeného ustanovení přihlídnout (délka trvání vztahu, hloubka citové vazby, plány do budoucna).

[26] Stěžovatel v této souvislosti namítal pochybení spočívající v tom, že nebyly provedeny výpovědi svědků, kteří ve správním řízení učinili čestná prohlášení a kteří se mohli vyjádřit k délce, kvalitě a intenzitě jeho rodinného soužití s družkou. Krajský soud přitom jejich provedení nepovažoval za potřebné, neboť by nebyly s to cokoliv změnit na skutečnosti, že vztah žalobce a jeho družky neprošel v době rozhodování správních orgánů testem trvalosti vztahu z důvodů výše uvedených. Jinak řečeno, z výsledků stěžovatele a jeho družky a ze spisového materiálu byl časový sled událostí (seznámení, vznik vztahu, sdílení společné domácnosti) zřejmý, a další výpovědi svědků proto nemohly mít vliv na správný závěr o nedostatečné délce trvání vztahu stěžovatele a jeho družky. Důležitost naplnění podmínky trvalosti partnerského vztahu v souvislosti s požadavky vyplývajícími z § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců přitom Nejvyšší správní soud zdůraznil již výše (srov. odst. [23] tohoto rozsudku).

pokračování

[27] Nejvyšší správní soud přitom nepřehlédl, že byť stěžovatel vytýká správním orgánům v žalobě i v kasační stížnosti, že důkaz výpověďmi svědků navzdory jeho návrhům neprovedly, čímž mělo dojít ke zkrácení jeho procesních práv, ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel žádný návrh na provedení svědeckých výpovědí v průběhu správního řízení neučinil. Toliko ve vyjádření ze dne 11. 8. 2020 navrhl provedení výslechu jeho a jeho družky, což správní orgán prvního stupně učinil, o čemž svědčí protokoly o výsleších ze dne 6. 11. 2020. Jeho námitky brojící proti možnosti správních orgánů odmítnout provedení důkazu navrhovaného účastníkem řízení jsou tak zcela nepřiléhavé, neboť k takové situaci v souzené věci vůbec nedošlo. Přitom již krajský soud v napadeném rozsudku zdůraznil, a Nejvyšší správní soud se s ním shoduje, že důkazní břemeno ohledně existence rodinných vazeb s družkou nesl právě stěžovatel [viz spojení *cizinec, který prokáže*, užitě ve shora citovaném § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2023, č. j. 3 Azs 271/2022-26, ze dne 27. 5. 2015, č. j. 2 Azs 221/2014-54, nebo ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 26/2013-35 a další]. Bylo tudíž právě na stěžovateli, aby navrhl a/nebo doložil takové důkazy, které by prokazovaly jeho tvrzení ve vztahu k existenci trvalého partnerského vztahu. Uvedené důkazní břemeno však z důvodů shora již uvedených neunesl.

[28] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá i nesprávné posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Ani v tomto ohledu mu však nelze přisvědčit. Nutno totiž zdůraznit, že zatímco v případě věcí, v nichž je rozhodováno o zrušení povolení k pobytu či ve věcech správního vyhoštění, zákon o pobytu cizinců ve většině případů výslovně stanoví povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadu jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, při rozhodování podle § 122 odst. 7 zákon o pobytu cizinců tento požadavek nestanoví.

[29] Hypotéza skutkové podstaty § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců (*Policie vydá na žádost cizince, který se po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění stal občanem jiného členského státu Evropské unie, nové rozhodnutí^{2d}, kterým zruší rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud nehrozí nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví. Obdobně policie postupuje v případě cizince, který se po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie*) totiž obsahuje pouze dvě podmínky, jež musí být splněny současně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 4 Azs 228/2015-40). Zaprvé, cizinec se po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění stane občanem jiného členského státu EU nebo jeho rodinným příslušníkem a za druhé, že ze strany cizince nesmí hrozit nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví. Z toho, co Nejvyšší správní soud uvedl výše, však plyne, že stěžovatel nesplnil již první z uvedených podmínek, což bylo hlavním důvodem pro nevyhovění jeho žádosti.

[30] Povinnost správních orgánů zabývat se přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze v případě, o který se jedná nyní, dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, či ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29). Bez dalšího pak neplyne ani z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť k jeho aktivaci je třeba, aby stěžovatel (již v rámci správního řízení) vznesl konkrétní námitku

nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého či rodinného života (viz např. rozsudek ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, či ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31). Jelikož stěžovatel tuto námitku nepřiměřenosti v průběhu správního řízení neuplatnil, nebyly správní orgány povinny se jí zabývat. Stěžovatel nepřiměřenost napadeného rozhodnutí poprvé namítl v žalobě, krajský soud se jí zabýval, avšak nepřisvědčil uvedenému žalobnímu tvrzení proto, že je stěžovatel uplatnil pouze v obecné rovině a především proto, že nebylo vůbec prokázáno, že by stěžovatel měl se svou družkou trvalý partnerský vztah. Nebyly tudíž vůbec naplněny výše uvedené předpoklady, aby bylo možno stěžovatelově žádosti vyhovět. Nadto ze skutkových zjištění, k nimž dospěly již správní orgány, také vyplynulo, že stěžovatel stále má blízké vazby na zemi svého původu, kde se nachází jeho rodina. Na to při vypořádání uvedené námitky nepřiměřenosti rozhodnutí přílehavě poukázal také krajský soud.

[31] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud se v napadeném rozsudku vyjádřil ke všem uplatněným žalobním bodům, žádný z nich neopomněl a věcně, srozumitelně a přesvědčivě je vypořádal. Krajský soud také nepochybil, když ve shodě s žalovaným shledal, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro vydání nového rozhodnutí, kterým se zruší rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců proto, že stěžovatel neprokázal, že se po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana EU. Tento závěr je souladný s právními předpisy, zejména pak s § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud se přitom nedopustil žádného odklonu od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázek řešených v souzené věci a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na všechny stěžovatelovy námitky.

VII.

[32] Za těchto okolností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje stěžovatelovy vlastní zájmy. Proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníku žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[34] Osoba zúčastněná by měla právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti pouze tehdy, pokud by se jednalo o náklady vzniklé v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, případně z důvodů hodných zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Takové skutečnosti v nynějším řízení nenastaly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 28. března 2024

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu